Мені після школи
гукає Микола:
— Серього!
Гайда поганять у футбола!
— Та ні! —-
відмовляюсь
уперше в житті.—
Я мушу додому
негайно іти.

Мене зупиняє на вулиці Слава:
— Спинися на хвильку,
до тебе є справа:
міняю свій ножик
на шайбу твою!

Та я ні хвилинки
із ним не стою,
хоч марив тим ножиком
ночі та дні,—
бо треба додому
спішити мені.

Відмовився я
од кіно й самоката
і навіть відмовився
змія пускати!..

Дивуються друзі:
— Скажи-но скоріш,
чого це ти раптом
додому спішиш?!.

— Тому що,—
кажу їм,—
як хочете знати,
удома
на мене чекає
кудлате,
руде,
волохате,
смішне
цуценя,
що стало моїм
з учорашнього дня!